

ЦИЛИЯ ЛАЧЕВА
СЛУЧАЯТ ЛЕЛЯ КАТЯ

chitanka.info

Сашо научи за съкровището на леля Катя от баща си, тъй както си седяха пред разпръснатите пощенски марки.

— Ние имаме ценни марки — каза му той, — но да видиш какво съкровище има леля Катя! Пази го като очите си!

Леля Катя, саможива вдовица, рядко им гостуваше. Идваше безшумно, отиваше си още по-безшумно — откъде да знае, че тъкмо тази бабичка има марки от незапомнено време до наши дни! Още на другия ден Сашко разказа на първия си приятел случая леля Катя. Какви марки има и как ги пази — кажи го, както змеят — своите съкровища. Първият Сашков приятел веднага заяви, че му е хрумнала една гениална идея.

— Ще действваме ето как — каза той: — отиваме на гости на тази твоя леля Катя. Цел — да разгледаме прочутите марки. Ние ще носим други марки — най-обикновени. И ще ги сменим с някои нейни парчета. Гениално, нали?

Сашко замълча — не се възхити от идеята, но не я и отхвърли. Марките бяха на леля Катя, но тя им беше близка роднина, следователно и марките бяха роднински. В известен смисъл общи. Те ще вземат скромно — само десетина, а на леля Катя пак ще си останат предостатъчно. За какво ѝ са марки?

Един телефонен разговор ги свърза с богатата собственица. Позачудена, леля Катя ги прие след един час в полутъмната гостна. Разговорът не вървеше — гостите или бърбореха глупости, или мълчеха, гледайки обувките си. Най-сетне изтърсиха защо са дошли.

— Ние събираме марки — каза Сашко — и ако ни позволиш ще разгледаме твоите.

Леля Катя веднага се съгласи и толкова по детски подскочи, за да им донесе марките, че и двамата приятели не се и спогледаха. Стана им неловко, дори срамно, но само за момент. В следващата минута те вече отваряха тежките корави врати на албумите, като че ли прониквайки зад крепостни стени. Захласнаха се да прелистват дългите редици от стари, но сякаш непипани марки. За повечето досега бяха само слушали, бяха ги зървали на изложби и ги гледаха със затаен дъх и с недоверие. Боеха се да не ги докоснат, сякаш бяха посипани със златния прашец на препарирани пеперуди. Умълчаха се, забравили защо са дошли, очаровани и зашеметени. Стреснаха се, когато леля Катя им каза:

— Вие си гледайте марките, а аз ще ви донеса нещо да хапнете!...

И излезе със ситна и весела походка. Сашко пръв се окопоти. Извади пликче, а оттам — техните марки. Бяха съвсем жалки пред рядкото изобилие, щедро сложено на коленете им.

— Ей тези ще ги сменим... и тези — пошепна Първият приятел.

Няма що, това момче имаше остро око — веднага посегна на сантимите, с цвят на старо злато и с древно лъвче в средата. И царската поща, в пурпурно царската си окраска — и тя се намери в познатото ни пликче. Подмяната беше проста работа. Леля Катя ситнеше в кухнята и бързите ѝ леки стъпки стигаха до тях.

И тъй като Сашковото сърце се изпълваше с благодарно ликуване, той предложи на леля Катя, която влезе в стаята с пълна табла.

— Ще ти помогнем, лелко, ти не виждаш добре, а ние с моя Първи приятел можем да намерим и карфица в купа сено...

— Ама първо хапнете! — трогна се лелята.

Не, клатеха глава момчетата, не ни е до закуска! Искаме да ти помогнем! И се запретнаха, развъртяха се по всички тъмни ъгълчета. Изтупаха два килима от балкона. И други килимчета. Отнесоха в мазето някакви вещи — изкорубени и сякаш ослепели. Две кошници с празни бутилки. Едно сандъче, пълно с книги. И прочие.

И тъкмо щяха да си тръгват, леля Катя прегърна своя родственик и почти допря носа си до неговия. Запита го и лукаво, и тайнствено:

— Хубави са моите марки, нали?

Сашко замръзна от страх. Навярно леля Катя ги беше видяла и сега подпитваше, за да ги дръпне изкъсо след някоя минута на душевни терзания...

— Да — промълви той, очаквайки продължението. Леля Катя хвана двете момчета и ги заведе пак при албумите с марки. И им каза с най-милата си усмивка, с глас, който звучеше нежно и подканящо:

— Изберете си, които най ви харесват! Подарък от мене... Хайде, не се свенете. Ще ги покажете и в отряда...

Без да се поглеждат, с разтреперани ръце, момчетата отвориха албумите. Наслуки показваха марките, съвсем тихо и сговорно се съгласяваха с взаимните си посочвания на тази или онази марка. Леля

Катя с весели възклицания ги вадеше с дълги пинцети и ги слагаше в един плик.

— Стига толкоз! — каза Сашко и стана. И Първият приятел стана, а леля Катя ги изпрати, казвайки им, че са много мили момчета, истински момчета. Пак да ѝ гостуват, тя с радост ще ги приеме.

По пътя двамата почти не си говореха.

Отидоха у Първия приятел и без разговори си разделиха марките.

Същата вечер Сашковият баща се сведе над рамото на сина си. И възкликна, не вярвайки на очите си:

— Откъде имаш тези марки?

Сашко помълча, после измърмори:

— Леля Катя ми ги подари.

Бащата не повярва:

— Кой? Леля Катя? Тези съкровища?

Сашко кимна.

А бащата нетърпеливо извика жена си:

— Ела да видиш какви чудеса е подарила твоята леля на Сашко! А мислехме, че е чудачка... В неделя ще отидем вкупом да ѝ благодарим. Нали, Сашко, ще отидем при леля Катя?

Но не получи отговор.

И се учуди, като видя своя син Сашко как слага чело на скъпоценните марки и задавено хълца.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.